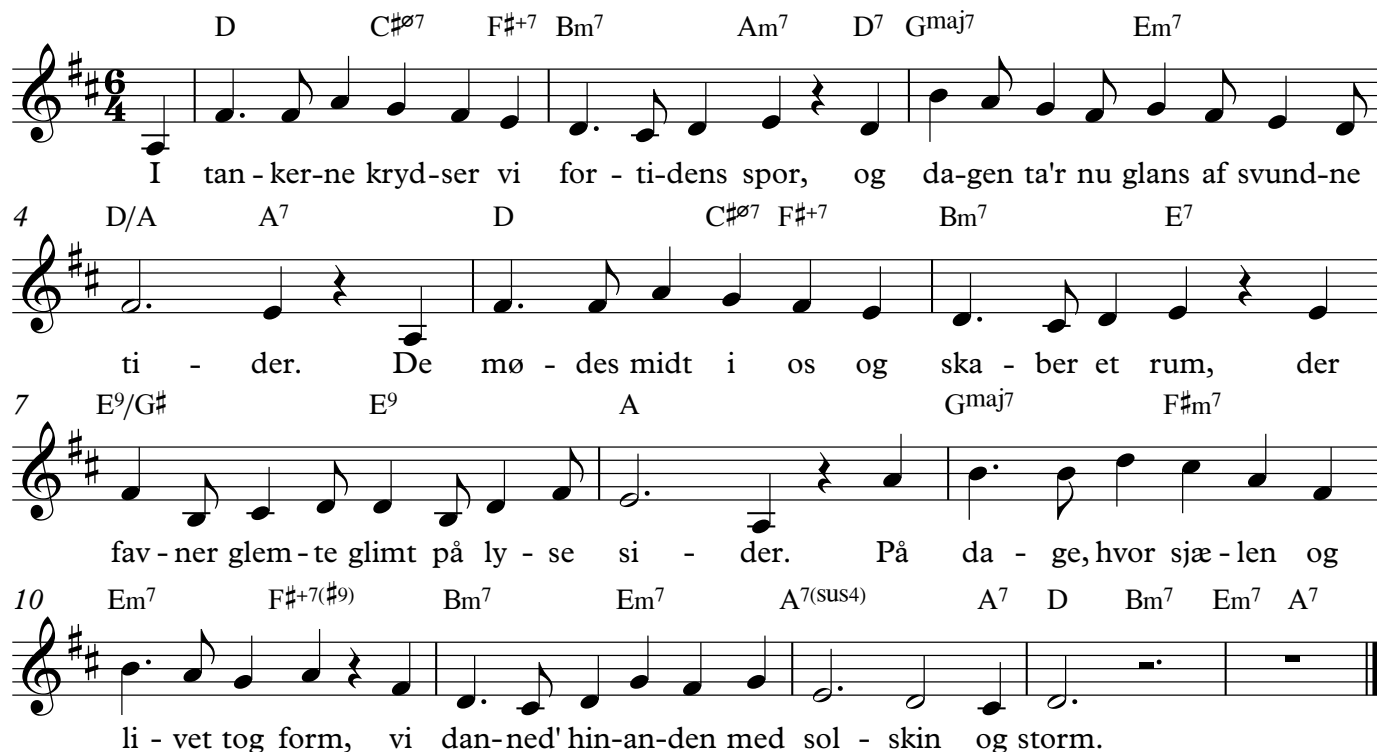

Gensyn

Kristian Enevoldsen, 2018

D C#°7 F#+7 Bm7 Am7 D7 Gmaj7 Em7

I tan-ker-ne kryd-ser vi for-ti-dens spor, og da-gen ta'r nu glans af svund-ne

4 D/A A7 D C#°7 F#+7 Bm7 E7

ti-der. De mø-des midt i os og ska-ber et rum, der

7 E9/G# E9 A Gmaj7 F#m7

fav-ner glem-te glimt på ly-se si-der. På da-ge, hvor sjæ-len og

10 Em7 F#+7(#9) Bm7 Em7 A7(sus4) A7 D Bm7 Em7 A7

li-vet tog form, vi dan-ned' hin-an-den med sol-skin og storm.

1. I tankerne krydser vi fortidens spor,
og dagen ta'r nu glans af svundne tider.
De mødes midt i os og skaber et rum,
der favner glemte glimt på lyse sider.
På dage, hvor sjælen og livet tog form,
vi danned' hinanden med solskin og storm.

2. Vi mødtes helt høje på latter og lys
på tværs og lidt på trods med tvivlens gaver.
Vi mødtes fuldt påklædt, dog nøgne til sidst,
fortabte i hinandens smukke haver.
Vi fandt livets kilde, vi drak af dens væld,
og hver gang vi fejled', så vandt vi os selv.

3. Vi dansed' i farver i lys og i fest
med andres ler helt blødt i vore hænder,
og kanter blev slebet af byger og blæst
og ledte os derhen, hvor ilden brænder.
Vi mødtes om drømme i hjerte og mund,
og himlen var vores, om kun for en stund.

4. Nu mødes vi atter min savnede ven,
og minder flyver vildt, som muntre svaler.
De favner det glemte og fører os hen,
de stiger op i os, mens natten daler.
Her fletter vi skæbner mens blodet i kog
gi'r kraft til vor' sange på hjerternes sprog.

5. Når natten så blegner, og øjet bli'r træt,
og kroppen rejser sig lidt tungt af stolen,
og fødderne finder en helt ny vej hjem,
mens dagen lokkes frem af kys fra solen,
så husker i kroppen du vennernes favn,
mens hjertet det svulmer af ømhed og savn.

Simon Lægsgaard, 2018